

Nr 76

Av herr **Johansson** i Torp m. fl., om viss ändring i grunderna för statsbidrag till byggande, förbättring och underhåll av allmänna hamnar och farleder.

I årets statsverksproposition, 10:e huvudtiteln punkt 26 Bidrag till handelshamnar och farleder, redovisas en framställning från sjöfartsstyrelsen med förslag att sådan ändring vidtages i § 3 i kungörelsen av den 10 augusti 1928 (nr 328) angående statsbidrag till byggande, förbättring och underhåll av allmänna hamnar och farleder att statsbidrag även till handelshamnar skall kunna avse nio tiondelar av de godkända byggnadskostnaderna.

Departementschefen förklarar sig emellertid icke kunna biträda förslaget i fråga.

De riktlinjer för bidragsgivningen som 1957 års riksdag godkände innebär att handelshamnar i princip bör kunna finansiera sig själva, men att statsbidrag bör kunna utgå när anläggningen är motiverad ur lokaliserings- eller beredskapssynpunkter eller med hänsyn till hamnens upplandsfunktioner. Dessa riktlinjer avser sålunda att vara till stöd för handelshamnar av mindre storleksordning som i och för sig är betydelsefulla bl. a. ur lokaliseringssynpunkt. Då emellertid bidragsnormen lämnats oförändrad i samband med godkännandet av riktlinjerna, kvarstår som ett för närvarande oeftergivligt villkor att hamnens ägare måste själv anskaffa en tredjedel av de godkända byggnadskostnaderna.

Det torde vara så i åtskilliga fall, att om en hamnanläggning av här avsett slag skall kunna komma till stånd så måste ägaren bli en kommunal institution med ekonomiska resurser som är mycket begränsade i förhållande till de investeringar som hamnanläggningen kräver. Är det fråga om projekt där man avser att nyskapa sjöfartsrörelse å platser där man förut icke haft sådan rörelse kan det vara försvarbart om det allmänna ställer krav på intressenterna att man lokalt anskaffar en tredjedel av kostnaderna för att staten skall lämna bidrag. Men det finnes också platser där en sjöfartsrörelse vuxit fram genom befolkningens fallenhet och lust att göra en insats på detta område och där man under årens lopp anskaffat ett fartygsbestånd till ett sammanlagt värde som räknas i flera miljoner kronor. Där är det icke fråga om nya och osäkra hugskott utan om en klar realitet, där det lokala initiativet bevisat rörelsens existensberättigande. Att lokaliseringsfrågan i dessa fall är ett klart faktum är ju uppenbart, likaså att rörelsen i fråga är av största betydelse för bygden. Men om för rörelsen avsedd hamnanläggning saknas på platsen och

de kommunala resurserna är små i förhållande till de lokala insatser som kräves för att anlägga hamn, framstår det som oskäligt betungande för ägaren att av denne även i dessa fall kräva samma insats som då det kan vara fråga om platser med bättre ekonomiskt underlag.

Med stöd av det anförda får vi föreslå,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t hemställa om sådan ändring i § 3 av kungörelsen den 10 augusti 1928 (nr 328) angående statsbidrag till byggande, förbättring och underhåll av allmänna hamnar och farleder, att statsbidrag må, när skäl därtill är, utgå med nio tiondelar av de godkända byggnadskostnaderna.

Stockholm den 22 januari 1958

		<i>Carl E. Johansson</i> i Torp
<i>Olof Johansson</i>	<i>Ernst V. Staxäng</i>	<i>Gunnar Gustafsson</i>
<i>Evert Svensson</i> i Kungälv	<i>Wald. Svensson</i>	<i>C. O. Carlsson</i> i Bakeröd